

Kies voor mij

Van dezelfde auteur

Kies voor ons

Kies voor haar

Kies VOOR MIJ

Stefanie Van Mol

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Kies voor mij
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Stefanie van Mol

Omslagontwerp: Stefanie van Mol
Tekstredactie: Iris Bouwman en Jen Minkman

Eerste druk juni 2017
ISBN 978-94-92585-06-6
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Lieve kleine prinses,
Dit boek draag ik op aan jou.
Je bent ons klein mirakelkindje.
Blijf altijd jezelf.
Ik hou oneindig veel van jou.*

.

1.

Camille

De koele zeelucht blaast mijn lange, zwarte haar over mijn schouders. Ik steek mijn neus vooruit en snuif die unieke, onmiskenbare zeegeur op. Sommige dingen veranderen nooit, en het effect dat zeelucht op mij heeft is een van die dingen. Mmm, wat hou ik van deze lucht. Het zachte geruis van de golven klinkt als muziek in mijn oren. Ik kan nog steeds niet geloven dat we hier zijn. Al een jaar hebben Karen en ik hiernaar uitgekeken, maar nu is het eindelijk zover. Ik ben doodsbang en dolenthousiast tegelijk.

Vanuit het appartement hoor ik Karen naar mij roepen: 'Een beetje hulp is welkom!'

Ik doe het schuifraam open en loop haar tegemoet. Ze is verward in een intense strijd met haar koffer. Waarom heeft ze ook eigenlijk zoveel zoi mee? Ongelofelijk dat zo'n klein meisje zoveel spullen nodig heeft. Ik snel haar tegemoet. Met ons tweetjes trekken we de koffer op het bed en ploffen we er vervolgens allebei naast.

'Ik kan amper geloven dat we hier echt zijn.'

Karen glimlacht naar mij. 'Ik zei je toch dat het wel zou lukken?'

Ik weet nog goed hoe Karen met het idee was gekomen om onze laatste zomer voor de hogeschool samen aan zee door te brengen. Haar ouders hebben hier een appartement en gebruiken het amper. Ik zag het natuurlijk meteen zitten, maar mijn vader was niet bepaald dolenthousiast. Hij had meteen allerlei doemscenario's in gedachten en was er absoluut niet gerust op dat twee jonge meisje zoals wij hier alleen zouden verblijven. Gelukkig hebben Karens ouders ervoor gezorgd dat ik toch mee kon gaan. Het is een geluk dat hij niet weet wat we allemaal gepland hebben, want dan had hij me zeker niet laten vertrekken. En hier zijn we nu.

Deze avond gaat Karen me meenemen naar een rockconcert hier in het casino. Kun je dat geloven? Ik, Camille Van Damme, ga vanavond naar een rockconcert. En niet gewoon zomaar een rockconcert. Deze avond ga ik naar het concert van Full Moon. Die naam op zich zegt niet zoveel, maar vanavond zal ik voor het eerst in vijf jaar hém terugzien.

Ik vraag me af of hij nog steeds hetzelfde is. Zou hij er nog steeds uitzien zoals hij in mijn herinnering gegrift staat? Of zou hij er helemaal anders uitzien? Zou hij me

nog herkennen? Zoveel vragen spoken door mijn hoofd, en ik kan alleen maar hopen dat ze deze avond allemaal beantwoord zullen worden.

Jonathan, de drummer van Full Moon, was vroeger mijn buurjongen. Hoewel? Buurjongen is niet het juiste woord; hij was veel meer dan alleen maar mijn buurjongen. Hij was mijn beste vriend, de eerste jongen die me kuste, de eerste jongen op wie ik stapelverliefd werd. We haalden allerlei kattenkwaad uit en waren zelfs op school onafscheidelijk.

Al op jonge leeftijd had hij een enorme passie voor muziek. Toen zijn vader hem dwong te kiezen tussen zijn familie en zijn muziek, pakte hij zijn koffers en trok hij de deur van zijn ouderlijk huis voorgoed achter zich dicht. Ik herinner me zijn laatste woorden nog goed.

Mijn mobiel maakt het sms-geluidje van Jonathan. Meteen hol ik ernaartoe. Als hij me sms't, staan me altijd doldwaze avonturen te wachten.

Jonathan: *Kom snel naar onze plek.*

De sms van Jonathan zorgt ervoor dat ik ongerust ben. Zonder erbij na te denken trek ik mijn dikke trui aan en hol naar het speelplein verderop in onze straat. Jonathan zit al op het houten bankje te wachten als ik aankom. Van een afstandje blijf ik even naar hem kijken. Hij leunt met zijn

ellebogen op zijn benen en heeft zijn gezicht in zijn handen begraven. Zijn hele lijf staat gespannen, en ik weet nu al zeker dat wat hij me ook te vertellen heeft, het me zeker niet zal bevallen.

Ik plof naast hem neer en zie meteen zijn koffer staan.

'Waarom staat jouw koffer hier?' Ik kijk hem bezorgd aan. 'Ga je op reis?'

Zodra hij opkijkt, zie ik zijn bloeddoorlopen ogen. Heeft hij gehuild? Jonathan huilt nooit; hij is zonder twijfel de stoerste kerel die ik ken. Wanneer hij me blijft aankijken en niks zegt, leg ik voorzichtig mijn hand op zijn been.

Hij springt op van de bank en begint te ijsberen. Waarom reageert hij zo? Het is niet de eerste keer dat ik hem op die manier aanraak. Misschien weet hij het? Zou iemand het hem verteld hebben? Is hij bang voor me omdat hij eindelijk weet dat ik verliefd op hem ben?

'Camille, dit is de laatste keer dat je me ziet.'

Wát?

'Jonathan, wat is er aan de hand? Als dit gaat over mijn ge...'

'Het heeft niets met jou te maken,' onderbreekt hij me. 'Mijn pa is erachter gekomen dat ik me niet heb ingeschreven voor het toegangsexamen voor de uni. Hij dwingt me om te kiezen tussen mijn familie en mijn muziek.'

'O mijn god, dat is verschrikkelijk!'

Hij kijkt me met die verdrietige blik weer aan.

'Ik moet kiezen voor de muziek, Camille, dat begrijp je toch wel?'

'Natuurlijk, Jonathan, mijn steun heb je altijd, dat weet je toch?'

Hij lacht naar me, terwijl er een eenzame traan over zijn wangen rolt en het kost me alle moeite om 'm niet weg te vegen. Ik begrijp het niet; dacht hij nu echt dat ik hem niet zou steunen? Ik weet hoeveel zijn muziek voor hem betekent, en ik ben misschien een beetje bevooroordeeld, maar hij is de beste drummer aller tijden.

'Dat betekent dat ik deze avond nog vertrek, Camille. Ik weet nog niet waarnaartoe, maar ik moet voor mijn muziek kiezen.'

Ik staar hem even in stilte aan. Het zal niet makkelijk zijn, maar we hebben geen andere keuze.

'Oké, geef me een halfuurtje, en dan is mijn koffer ingepakt.'

'Wat?' vraagt hij verbaasd. 'Zou jij met me meegaan?'

Wat is dat nou voor een vraag – ik zou hem altijd en overal volgen.

'Natuurlijk, Jonathan. Wacht gewoon hier. Ik ben zo terug.'

Ik sta op van het bankje, en voor ik weet wat er gebeurt staat Jonathan voor me. Zijn gezicht is slechts een paar centimeter verwijderd van dat van mij. Zijn hand streelt door mijn haar en hij trekt me zo dicht tegen zich aan dat ik zijn warme adem over mijn lippen voel. Ik moet zeker aan het dromen zijn, want volgens mij gaat hij me kussen. Wanneer zijn zachte lippen op de mijne drukken, smelt ik volledig.

Hier heb ik zo lang naar uitgekeken.

Op honderdduizend manieren heb ik deze kus beleefd in mijn wildste dromen. Maar ik had nooit kunnen bedenken dat het zo fantastisch zou zijn. Wanneer ik zucht, grijpt hij zijn kans. Zijn tong streelt over mijn lippen, en wanneer ik

hem toegang geef, gaat hij op verkenning. Onze tongen, verstrengeld in een erotische dans.

In mijn hoofd weerklinkt maar één melodietje honderden keren: Jonathan kust mij, Jonathan kust mij, Jonathan kust mij.

Wanneer de kus eindigt, ben ik nog steeds in een roes. Ik kan niet geloven dat ik zonet mijn eerste kus heb gekregen, en dan nog wel van Jonathan.

Kan het leven nog beter worden dan dit?

Als ik opkijk, zie ik het verdriet weer in zijn ogen.

'Ik kan je niet mee laten gaan, Camille.'

Hè? Wat zegt hij nou?

'Maar Jonathan...'

Hij streelt opnieuw door mijn haren en trekt me dicht tegen zich aan, totdat we neus tegen neus staan.

'Dat kan ik je niet aandoen, Camille. Ik wil niet dat je voor mij je familie achterlaat. Dat kan ik gewoon niet.'

Hij drukt zijn lippen nog één keer tegen de mijne en laat me dan los. Hij grijpt zijn rugzak, kijkt me nog één keer aan en zegt: 'Vaarwel, Camille.'

Tot op vandaag denk ik elke dag aan Jonathan. Ik beeld me dan in hoe het zou zijn als ik met hem was meegegaan. Zou hij ook zo'n groot muzikant zijn? Zou zijn band net zo beroemd zijn geworden als nu? Of zou ik hem in de weg hebben gestaan? En wat zou er van mij geworden zijn?

Toen ik doorhad dat hij de drummer van Full Moon was, volgde ik zijn carrière op de voet. Hij is volwassen geworden, maar ik herken hem nog steeds uit duizenden. De spieren en tatoeages had hij vroeger niet, maar die diepgroene ogen die je met één enkele blik kunnen doorboren, die heeft hij nog steeds.

Waarom zit ik mezelf nu eigenlijk zo op te jagen? De kans dat hij mij ziet is bijna onbestaand. En in tegenstelling tot hem ben ik wél veranderd. Er zullen duizenden mensen zijn bij het concert. Maar toch zal niets of niemand me daar weghouden.

‘Oké, wat doen we eerst?’ vraag ik nieuwsgierig.

Karen lacht naar me en haar ogen beginnen te fonkelen. Ik weet uit ervaring dat het altijd gevaarlijk is als die fonkeling verschijnt. Die voerspelt meestal niets goeds.

‘Binnen een paar uurtjes moeten we bij het concert zijn, en we gaan jou zo omtoveren dat niemand je nog herkent.’

Ik kreun hard. Zie je wel? Die fonkeling voerspelt echt niks goeds.

Karen probeert me al jaren te overtuigen om iets aan mijn looks te doen. Ik weet wel dat ik niet bepaald de meest modebewuste tiener ben, maar ik hou van mijn alledaagse look. Ik hou er niet van om in de spotlights te staan, en dat is exact wat Karen wel wil.

‘Kom op, Camille,’ moedigt ze me aan. ‘Mijn ouders en ik hebben ervoor gezorgd dat je mee kon hiernaartoe, nu moet jij me ook mijn pleziertje gunnen.’

‘Oké,’ geef ik toe. ‘Maar dat is de laatste keer deze vakantie dat je dat excuus mag gebruiken.’

Diezelfde fonkeling verschijnt opnieuw in Karens ogen als ze beseft dat ik eindelijk heb toegegeven.

Oké, daar gingen we dan?

Vol ongeloof kijk ik naar mijn beste vriendin.

‘Karen, je weet toch dat mijn vader me vermoordt als hij me zo zou zien?’

Hoe kon ze denken dat dit een goed idee was? En waarom laat ik me ook altijd overhalen door Karen? Het zou niet de eerste keer zijn dat ze me in de problemen brengt met haar fantastische ideeën. Karen heeft een echte gave; de gave om mij in de nesten te werken. Want op de een of andere manier slaagt zij er altijd in om zelf buiten schot te blijven.

‘Kom op, Camille, je vader komt er nooit achter. Hij is ervan overtuigd dat mijn ouders ons in de gaten houden, weet je nog?’

Ik staar naar mijn spiegelbeeld, maar kan amper geloven dat ik dit ben. Karen heeft niet gelogen toen ze zei dat ze ervoor zou zorgen dat ik onherkenbaar zou worden. De outfit die ze had klaargelegd, was volgens haar ideaal voor een rockconcert. Ik kan het niet weten, ik ben nog nooit eerder naar zo’n concert geweest. Maar een ding weet ik zeker: de Camille die nu naar me terugkijkt vanuit de spiegel ziet er zo anders uit dan normaal, dat ik bijna zeker weet dat mijn eigen vader me niet zou herkennen als hij me nu tegen zou komen.

Mijn eeuwige losse jeans heeft plaatsgemaakt voor een strakke, zwarte leren broek. Op het eerste gezicht zag de broek er absoluut ongemakkelijk uit, maar vanaf het moment dat ik 'm aan had, voelde hij als een tweede huid. Ik had nooit verwacht dat hij zo zacht zou aanvoelen. Het topje dat Karen heeft uitgekozen is strapless en aan de bovenrand afgewerkt met kleine, blinkende pareltjes. Het is de eerste keer dat ik een kledingstuk aandoe dat zo nauw aansluit, en ik ben er niet helemaal zeker van dat ik dit aandurf. Karen heeft me een paar van haar sneakers aangeboden en een leren vest om de outfit compleet te maken.

Mijn lange zwarte haar, dat ik normaal altijd in een slordige knot draag, heeft ze los gelaten en geföhnd in losse krullen. Het lijkt een kleine verandering, maar voor mij is het een verschil van dag en nacht. Door de make-up zijn mijn sproetjes een voor een verdwenen. Karen komt tevoorschijn in mijn spiegelbeeld en ze heeft nog een paar oorbellen bij zich. Ze geeft ze voorzichtig aan mij en ik doe ze in. Aan de kleine hangertjes hangen een paar zwarte veren.

'Je ziet er geweldig uit,' zegt Karen trots.

'Ik denk niet dat iemand me zal herkennen,' zeg ik vol verbazing. 'Ik herken mezelf amper.'

Ik trek Karen voorzichtig tegen me aan in een knuffel. Soms wilde ik dat ik Karen kon vertellen hoeveel ze voor me betekent. Ik denk dat ze soms niet half beseft hoeveel. Ze staat altijd voor me klaar; zelfs nu wist ze me te redden van mijn vader.

Je hebt echt geen idee hoelang Karen hier al naar heeft uitgekeken. Karen en ik hadden een volledig plan in

elkaar gestoken om Jonathan terug te zien. Met kerst had ik Karen dan ook een duoticket cadeau gedaan voor het concert van Full Moon. Natuurlijk had Karen erop gestaan dat ik met haar mee zou gaan. Het enige probleem was, zoals altijd, mijn vader. Sinds het overlijden van mijn moeder mag ik nog amper het huis verlaten. Hij is als de dood om zijn enige dochter ook te verliezen. Enerzijds kan ik hem wel begrijpen, en ondertussen ben ik er ook al aan gewend, maar welk tienermeisje wil nu niet naar een rockconcert?

Als ik eraan denk dat mijn vader dit zou ontdekken, dan breekt het angstzweet me uit, maar toch wil ik heel graag gaan. Mijn nieuwsgierigheid is nu eenmaal groter dan mijn angst. Voor het eerst in mijn leven wil ik het gevoel hebben dat ik echt leef. Karen zal wel gelijk hebben: hoe groot is de kans dat mijn vader hier ooit achter komt? Gelukkig hebben Karens ouders mijn vader kunnen overtuigen. Zij hebben mij altijd beschouwd als hun tweede dochter, en zij vinden ook dat het hoog tijd wordt dat ik eens buiten kom.

De bel gaat en ik hoor Karen naar de voordeur rennen. De pizzajongen staart goedkeurend naar Karens decol-leté, waarna hij het geld in ontvangst neemt. Ik ben er inmiddels aan gewend dat alle jongens zo naar Karen kijken. Ook al is ze zich daar zelf totaal niet van bewust. Soms wou ik dat jongens ook zo naar mij keken. Ik zou er veel voor overhebben om ervoor te zorgen dat het vuur oplaait in de blik van een jongen als hij alleen maar naar mij kijkt – een jongen die naar me kijkt alsof ik zijn hele wereld ben en voor de rest niks meer telt.

Een beetje zoals Jonathan naar mij keek, net voor hij me achterliet.

Ik schud mijn hoofd. Als ik van deze vakantie wil genieten, dan moet ik nu echt niet aan dat moment denken. Ik probeer voor ogen te houden waarom ik hier ben. Aan het einde van deze vakantie vertrek ik naar de universiteit. Daar ga ik proberen mijn grote droom waar te maken: advocate worden. Mijn vader heeft er gelukkig wel mee ingestemd dat ik op kamers ga. Toen hij het idee de eerste keer hoorde, was hij niet bepaald gelukkig. Maar Karens ouders hebben op hem in kunnen praten en zijn erin geslaagd hem te overtuigen. Karen en ik zullen een appartement delen. Dat is een van de vele voorwaarden die papa gesteld heeft. Mijn vader is meegegaan om het appartement en de omgeving te bekijken, en na lang zeuren heeft hij uiteindelijk toegegeven.

De heerlijke geur van verse pizza dringt in mijn neusgaten en mijn maag maakt een knorrend geluid. Door de zenuwen heb ik de hele dag nog bijna niks gegeten. Mijn maag maakt me dan nu ook duidelijk dat het hoog tijd wordt dat ik dat wel ga doen.

‘Dat ruikt heerlijk.’

Karen pakt een stuk pizza en neemt er een hapje van.

‘Het ruikt niet alleen lekker, het is gewoon overheerlijk.’

Ik neem plaats naast Karen op de bank en pak ook een stuk pizza. De eerste hap voelt alsof hij tot in mijn kleine teentje zakt. Karen heeft gelijk: dit is overheerlijk. Een van de beste pizza's die ik ooit gegeten heb.

‘Hoe laat moeten we bij het optreden zijn?’ vraag ik nieuwsgierig.

‘Ik stel voor dat we voor het concert nog even iets gaan drinken.’

Karen zegt het zo nonchalant dat ik even zou vergeten wat ze net zei. Als het tot me doordringt wat ze bedoelt, kijk ik haar aan. Ze moet duidelijk de verschrikte blik op mijn gezicht hebben gezien, als ze snel verdergaat.

‘Voordat je zegt dat het geen goed idee is, ik droom al jaren van een avondje uit met jou, en nu het eindelijk zover is, ben ik van plan er zoveel mogelijk uit te halen.’ Ze kijkt me smekend aan voor ze verdergaat: ‘Vertrouw me nu maar gewoon.’

Ik knik voorzichtig. Karen weet dat ik haar niks kan weigeren, zeker niet als ze zo naar me kijkt. En daarbij: wat is het ergste dat er kan gebeuren?

We wandelen een klein, maar gezellig cafeetje binnen. Mijn maag maakt een salto van de zenuwen. Ik hoop maar dat Karen beseft dat dit voor mij allemaal nieuw is, en dat ik helemaal geen idee heb van wat me te wachten staat. Ze pakt mijn hand vast en geeft er een geruststellend kneepje in, voor ze me meesleurt naar een rond tafeltje aan de zijkant van de zaal.

De ober komt langs en kijkt met dezelfde blinkende ogen naar Karen als de pizzajongen van daarnet. In mijn binnenste lach ik, want ik weet dat Karen ook deze keer niks doorheeft. We bestellen onze drankjes, en terwijl de

ober uit het zicht verdwijnt, kijkt Karen me met pret-oogjes aan.

‘Wie had ooit gedacht dat ik dit nog zou meemaken?’ zegt ze vrolijk. ‘We gaan het er deze avond eens goed van nemen.’

Ik glimlach en besef dat ze gelijk heeft; een avond als deze hebben we nog nooit eerder samen beleefd. Gelukkig hebben we de hele zomer nog om veel dingen samen te doen. Ik maak mezelf niet de illusie dat ik meer vrijheid zal hebben als ik straks op kamers ga. Mijn vader is een man van de wereld, en ik ben er zeker van dat er voldoende mensen zijn die me in de gaten zullen houden.

De ober brengt onze oranjekeurige cocktail, en opeens vraag ik me af of dit wel een goed idee is. Ik heb nog nooit eerder alcohol gedronken, en het laatste wat ik wil is dat er deze avond iets misloopt. Karen steekt haar glas omhoog en we klinken op onze eerste avond van de vakantie. Ik breng het glas naar mijn lippen en neem voorzichtig een eerste slokje; tot mijn verbazing is het heel zoet. Karen drinkt gulzig uit haar glas, en nog voor ik een paar slokken genomen heb, is haar glas al bijna half leeg. Het is duidelijk dat zij meer oefening heeft gehad dan ik.

Ik zet het glas terug op de tafel en mijn blik dwaalt door het cafeetje. Bijna alle tafels zijn gevuld en de meesten hebben het over het aankomende concert. De ene tafel is luider dan de andere, maar een paar tafels naast ons is het meeste rumoer. Vijf jongens zitten elkaar te jennen en uit te dagen om te zien wie er het meest kan drinken. Sommigen van hen zitten al behoorlijk boven hun theewater.

Karen volgt mijn blik en schudt al lachend haar hoofd.

'Boys will be boys.' Ze geeft me een knipoog en kijkt me geruststellend aan. 'Probeer te ontspannen. Geniet gewoon van je avondje.'

Ik weet wel dat ze gelijk heeft, maar er komen zoveel nieuwe dingen op me af dat ik niet weet waar ik eerst moet kijken.

Het tafeltje met luidruchtige jongens besluit het voor gezien te houden. Ze wandelen naar buiten, maar wanneer ze langs ons wandelen, komen er twee jongens uit hun groep bij ons zitten. Eentje naast mij en eentje naast Karen. Ze zijn zo dronken dat ik amper versta wat ze zeggen. De kerel naast mij schuift dichterbij en legt zijn hand op mijn dij. Ik verkramp en hij komt met zijn mond dicht bij mijn oor. Zijn adem ruikt naar drank en hij komt amper uit zijn woorden.

'W-w-w-wat doen twee mooie meisjessssss als jullie hier alleen?'

Ik kijk angstig naar Karen, die de jongen naast haar wegduwt. Ze staat op en verlost me uit de grip van de dronken kerel.

'Wij gingen er net vandoor. Tot later, jongens.'

Ik grabbel nog snel mijn handtas van tafel en loop achter Karen aan naar buiten. Eenmaal in de frisse lucht kan ik weer op adem komen. Karen giert van het lachen.

'Heb je de uitdrukking op hun gezichten gezien?'

Ik snap niet hoe ze op een moment als dit kan lachen. Wie weet wat er had kunnen gebeuren?

'Je bent er toch zeker van dat ze ons niet achterna zullen komen?'

‘Natuurlijk niet, lieverd,’ stelt ze me gerust. ‘Kom, laten we naar de concerthal gaan. Hoe eerder we daar zijn, hoe beter onze staanplaatsen. Wie weet krijgen we de band nog te zien.’

Karen glundert.

Het is jaren geleden dat ik haar zo enthousiast gezien heb over iets. Ik kan alleen maar meelachen en haar volgen richting de concertzaal. Mijn eerste rockconcert ooit. Ik heb geen idee wat ik moet verwachten, maar ik weet nu al dat ik deze avond hoe dan ook nooit zal vergeten.

2.

Jonathan

Met mijn handen trommel ik ongeduldig een ritme op de tafel. De serveerster heeft net onze bestelling opgenomen, en nu kan ik alleen maar wachten tot mijn eten komt. Samen met mijn groepsmaten heb ik even kunnen ontsnappen aan de drukte. De geluidstechnici zijn momenteel volop bezig met de laatste voorbereidingen voor het concert van vanavond. Pas over een uurtje worden ik en mijn bandleden terugverwacht voor de soundcheck, wat ons de tijd geeft om nog snel een hapje eten te bemachtigen in de nabijgelegen Pizza Hut.

Zoals altijd vlak voor een concert, raast ook nu de adrenaline door mijn lijf. Muziek is altijd al mijn leven